

PARAULES DE VIDA

La vida consagrada, presència de l'amor de Déu

El proper dia 2 de febrer, festa de la presentació del Senyor en el temple, se celebra la Jornada de la Vida Consagrada. Ha de ser un dia perquè els cristians agraim el do que suposa per al Poble de Déu el testimoniatge de tants batejats i batejades que, responant amb generositat a la crida del Senyor, li han lliurat totalment la seua persona i la seua vida i que, per això, són davant el món un signe del Regne. La vida d'especial consagració a Déu, que a l'Església es concreta en una quantitat immensa de carismes, és també un tresor per a la humanitat. No podem imaginar com seria el rostre de l'Església sense la riquesa que li aporten les congregacions i instituts de vida consagrada, però m'atreveixo a dir que sense ells els fruits de santedat i els testimoniatsges de caritat no haurien sigut tants.

Enguany el lema ens convida a centrar-nos en l'essencial d'aquest estat de vida cristiana. Quan pensem en la gran quantitat d'instituts de vida consagrada i en l'immens i generós treball que realitzen en àmbits educatius, caritatius, assistencials i missioners; i quan coneixem la presència entregada de tants missioners i missioneres que en fidelitat a la seua consagració han deixat la pàtria i la família per posar-se al servei de l'Evangeli i dels més pobres, ens hauríem d'interrogar sobre el que és veritablement important en el seu testimoniatge.

ge. Una mirada superficial ens portaria únicament a pensar en el que fan. En canvi, si ho contemplem amb els ulls de la fe veiem amb més profunditat: les seues obres i la seua vida amaguen una riquesa molt més gran que les seues accions, perquè són una presència viva de l'amor de Déu a tota la humanitat. La grandesa de la seua vocació no està únicament en el que fan, també en com ho fan, en la manera de viure-la, que només pot ser des d'un amor que doni visibilitat a l'amor de Déu.

Per poder viure la vocació d'aquesta manera, els consagrats han de fer del Parenostre, no sola-

ment el centre de la seua oració, sinó el programa de tota la seua vida: sentint-se fills de Déu i vivint en unió amb Crist la relació filial amb el Pare, se saben al mateix temps germans de tots els homes; la seua consagració els porta a desitjar abans la glòria de Déu que la pròpia, a cercar abans de res el Regne de Déu i la seua justícia confiats que la resta se'ls donarà de més a més, i a treballar perquè la voluntat de Déu, que no és una altra que tots se salven i arriben al coneixement de la veritat, es faci realitat en la humanitat.

Des de la humilitat de qui sap que, malgrat el seu treball, tot depèn de Déu, els consagrats han de viure un esperit d'oració, posant la seua vida i la dels seus germans a les mans de Déu confiant en la seua acció paternal fins i tot en els aspectes materials; conscients de les pròpies febleses, supliquen el perdó i la misericòrdia de Déu, i això els ajuda a tindre un cor misericordiós com el del Pare; confiats en la providència amorosa de Déu li demanen la seua gràcia per evitar el pecat i créixer constantment en el bé. D'aquesta manera, en la seua vida harmonitzen l'acció i la contemplació.

Que en la nostra diòcesi valorem el testimoniatge de les persones consagrades i preguem perquè siguin fidels a la seua vocació.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Una experiència comunitària

Un xicot que està fent un postgrau als EUA ha tornat per passar les festes de Nadal amb la família. Fins al curs passat era membre actiu d'un grup d'universitaris cristians amb els quals es reunia regularment. Tots just arribat, va anar a una de les trobades. Era d'esperar que li demanessin que exposés com li anava l'experiència de viure en un país diferent: «En baixar de l'avió, vaig conèixer la família que m'acolliria. Una família catòlica en la qual em sento un més. Preciso catòlica perquè aquella societat és força religiosa i és comú i gens estrany manifestar la pròpia fe i la pertinença a una confessió concreta. De la mà de la meua nova família i des del primer diumenge, em vaig integrar en la seva parròquia, molt acollidora amb els nouvinguts. Em cridà l'atenció que la participació dels laics és molt activa. Jo em vaig incor-

porar al grup de música, on toco la guitarra. També hi ha un cor, un grup de Càritas amb empena, uns grups d'estudi de l'evangeli, les catequesis, un agrupament escolta, un catecumenat, activitats per a la gent gran... Les celebracions són molt participades i viscudes amb intensitat. Des que soc allà, el divendres ja començo a tenir ganes d'anar a missa el diumenge.

»A més de les activitats més religioses, es fan també trobades d'amistat. He participat en algunes de joves. Tornant a les celebracions religioses, m'impresiona especialment el moment de resar el credo que identifica el que creiem i que allà i aquí ho expressem amb les mateixes paraules, perquè professem la mateixa fe. És molt gran això. «Un sol cos i un sol Esperit [...]. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que

està per damunt de tots, actua en tots i és present en tots» (Ef 4,4-6). Tenen també en molta reverència els sants, considerats com a referents exemplars que poden inspirar la nostra vida i el seu dia a dia...»

Fa pensar l'exposició del jove i fa comparar les dues realitats. La parròquia és l'espai comunitari dels fidels, animat per un rector que és el pastor de la comunitat. Els fidels s'hi apleguen per viure i celebrar la seva fe com a comunitat, com a poble de Déu que camina. És, també, àmbit de formació i de pràctica de la caritat. «Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat» (Jn 17,21).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

La vida consagrada, presencia del amor de Dios

El próximo día 2 de febrero, fiesta de la presentación del Señor en el templo, se celebra la Jornada de la Vida Consagrada. Debe ser un día para que los cristianos agradezcamos el don que supone para el Pueblo de Dios el testimonio de tantos bautizados y bautizadas que, respondiendo con generosidad a la llamada del Señor, le han entregado totalmente su persona y su vida y que, por ello, son ante el mundo un signo del Reino. La vida de especial consagración a Dios, que en la Iglesia se concreta en una cantidad inmensa de carismas, es también un tesoro para la humanidad. No podemos imaginar cómo sería el rostro de la Iglesia sin la riqueza que le aportan las congregaciones e institutos de vida consagrada, pero me atrevo a decir que sin ellos los frutos de santidad y los testimonios de caridad no habrían sido tantos.

Este año el lema nos invita a centrarnos en lo esencial de este estado de vida cristiana. Cuando pensamos en la gran cantidad de institutos de vida consagrada y en el inmenso y generoso trabajo que realizan en ámbitos educativos, caritativos, asistenciales y misioneros; y cuando conocemos la presencia entregada de tantos misioneros y misioneras que en fidelidad a su consagración han dejado la patria y la familia para ponerse al servicio del Evangelio y de los más pobres, nos tendríamos que interrogar sobre lo que es verdaderamente importante en su testimonio. Una mirada superficial nos llevaría únicamente a pensar en lo que hacen. En cambio, si lo contemplamos con los ojos de la fe vemos con más profundidad: sus obras y su vida esconden una riqueza mucho más grande que sus acciones, porque son una presencia viva del amor de Dios a toda la humanidad. La grandeza de su vocación no está únicamente en lo que hacen, también en cómo la hacen, en su manera de vivir, que sólo puede ser desde un amor que dé visibilidad al amor de Dios.

Para poder vivir la vocación de este modo, los consagrados han de hacer del Padrenuestro, no sólo el centro de su oración, sino el programa de toda su vida: sintiéndose hijos de Dios y viviendo en unión con Cristo su relación filial con el Padre, se saben al mismo tiempo hermanos de todos los hombres; su consagración les lleva a desear antes la gloria de Dios que la propia, a buscar ante todo el Reino de Dios y su justicia confiados en que lo demás se les dará por añadidura, y a trabajar para que la voluntad de Dios, que no es otra que todos se salven y lleguen al conocimiento de la verdad, se haga realidad en la humanidad.

Desde la humildad de quien sabe que, a pesar de su trabajo, todo depende de Dios, los consagrados han de vivir un espíritu de oración, poniendo su vida y la de sus hermanos en las manos de Dios confiando en su acción paternal incluso en los aspectos materiales; conscientes de las propias debilidades, suplican el perdón y la misericordia de Dios, y ello les ayuda a tener un corazón misericordioso como el del Padre; confiados en la providencia amorosa de Dios le piden su gracia para evitar el pecado y crecer constantemente en el bien. De este modo, en su vida armonizan la acción y la contemplación.

Que en nuestra diócesis valoremos el testimonio de las personas consagradas y oremos para que sean fieles a su vocación.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Trobada de joves al Caro

Algunes parròquies que treballem en clau d'Acció Catòlica General vam organitzar una trobada per a joves al Caro aprofitant el pont de la Immaculada. La participació de joves ens va superar i vam haver d'agafar les dues cases que hi ha al Port: la del Patronat i la del Seminari. Tots els joves participants pertanyen als grups de confirmació o de joves de les parròquies d'Alcanar, Jesús i Maria, Sant Jaume d'Enveja, Cervera, Sant Pere, de Benicarló i La Ràpita.

Va ser una bona experiència. Els 48 joves participants estaven repartits en dos grups. Compartíem les pregàries, les excursions i els moments de gresca, però els moments de treball cada grup els feia a la seva casa, així com les menjades. Això va ser possible gràcies al bon treball dels catequistes, acompanyants i mossens. Un treball que cal posar en valor. La visita del Sr. Bisbe Enrique Benavent i la celebració de l'Eucaristia a la capella de la Mare de Déu van posar el punt i final a aquesta trobada que ens va ajudar a tots a aprofundir en el coneixement i el seguiment de Jesús.

Animem a les parròquies que ho desitgeu a sumar-vos a aquest projecte d'Acció Catòlica General que vol articular i coordinar el treball pastoral amb els infants, els joves i els adults de les nostres comunitats d'una manera senzilla, a través de les reunions setmanals i de la incorporació a la vida i a la dinàmica de la parròquia i de la diòcesi.

Acció Catòlica General, sector de joves

El Temple de la Puríssima de Tortosa acull el Tridu de la Immaculada

L'església de la Puríssima de Tortosa va acollir els dies 6, 7 i 8 de desembre el Tridu en honor de la Immaculada, organitzat per la Junta de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima. Abans d'iniciar l'Eucaristia es va fer el primer dia del Tridu. Celebrà l'Eucaristia el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent. En l'homilia digué que en el moment en què el poble té el perill de desconfiar de Déu, som convidats a no perdre la pau i confiar sempre en el Senyor, qui guarda el poble i el sosté perquè hi confia.

Després de les pregàries pròpies del segon dia del Tridu, celebrà l'Eucaristia Mn. Willy Dibala Malembo, sacerdot operari diocesà. Digué en l'homilia que en el temps d'Advent tenim com a mo-

del la Mare de Déu. Ella sabia que Déu li parlava mitjançant els esdeveniments i quan es feu Home, la Verge Maria va donar la seua resposta de fe, el seu fiat.

El tercer dia del Tridu sempre coincideix amb la festivitat de la Immaculada Concepció de Maria. En aquest tercer dia, i tot seguit de les pregàries, Mn. Isaïes Riba, prior de la Confraria del Sant Crist de la Puríssima, celebrà l'Eucaristia. Van assistir-hi la Sra. Meritxell Roigé Pedrola, alcaldessa de Tortosa, regidors, junta de la Confraria i fidels que omplien el temple de gom a gom. Abans del comiat, es va recordar que la Confraria del Sant Crist de la Puríssima celebrarà aviat els 360 anys de la seua fundació.

Maria Joana Querol

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

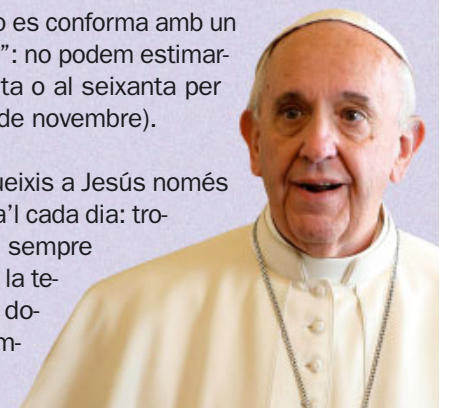

@Pontifex: «El diumenge és per a nosaltres un dia sant, santificat per la celebració eucarística, presència viva del Senyor entre nosaltres i per a nosaltres» (11 de novembre).

@Pontifex: «El primer pas per conèixer Jesucrist és reconèixer la pròpia misèria, la necessitat de ser salvats» (13 de novembre).

@Pontifex: «Jesús no es conforma amb un "percentatge d'amor": no podem estimar-lo al vint, al cinquanta o al seixanta per cent. Tot o res» (14 de novembre).

@Pontifex: «No segueixis a Jesús només quan et convé, busca'l cada dia: troba en Ell el Déu que sempre t'estima, el sentit de la teva vida, la força de donar-te» (16 de novembre).

Celebració de la Festa de la Immaculada Concepció a la Catedral de Tortosa

El dia de la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Mare de Déu se celebrà, a la Catedral de Tortosa, la Missa estacional presidida pel Sr. Bisbe, Enrique Benavent i concelebrada pel Cabildo Catedral i preveres de les parròquies de la ciutat.

En l'homilia, el Sr. Bisbe afirmà que «la solemnitat de la Mare de Déu ens convida a pensar: què ha volgut Déu per a la humanitat? A més de donar-nos la vida, ha volgut fer-nos participar de la seua mort i de la seua glòria i ens ha cridat per estimar-nos amb el mateix amor que ha estimat el seu

Fill. Déu ha vessat des del principi sobre les seues criatures unes gràcies molt més grans del que ens podíem

imaginar». També parlà que «avui en el camí de l'Advent, l'Església ens convida a mirar la Mare de Déu. Ella

és el nostre exemple. Maria, en la plenitud de la gràcia, va ser una Mare digna del Senyor. Que ella ens ajudi a acollir el Senyor en les nostres vides».

Mn. Josep Maria Membrado va fer les pregàries i un petit grup de fidels van portar les ofrenes. Arribat el moment de la comunió es va cantar el Magnificat.

Després de la benedicció, ens vam acomiadar de la Mare de Déu en el dia de la seua festa de la Immaculada Concepció, amb el cant *Salve Regina*.

Maria Joana Querol

Enllesteixen la restauració de les primeres peces del retaule de Santa Anna de la Catedral de Tortosa

El retaule barroc de Santa Anna de la Catedral de Tortosa, que es troba des del passat mes de setembre al Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya, amb seu a Valldoreix (Sant Cugat del Vallès) per ser restaurat, comença a recuperar el color.

Ja s'han restaurat algunes de les 64 peces del conjunt, entre les quals destaca la calaixera per a ornaments litúrgics que havia amagada sota el retaule. De la resta de peces ja treballades, l'equip de tècnics responsables de la reparació en destaquen la bellesa de l'escultura, la riquesa dels colors i especialment dels daurats i la potència de l'arquitectura barroca. Aquest conjunt va ser obrat entre els anys 1728 i 1732 per l'escultor Isidre Espinalt i el seu fill homònim.

Tenint en compte el ritme dels treballs de restauració, es creu que una part del retaule podria tornar a la Catedral de Tortosa durant aquest mes de febrer. Els elements retornats seran exposats perquè la ciutadania els pugui veure sense haver d'esperar a la reconstrucció total d'aquesta peça del patrimoni històric i artístic de la diòcesi de Tortosa.

Durant el mes de desembre passat, el degà president del Capítol Catedralici, José-Luis Arín; l'ecònom del Bisbat, Mn. Víctor Manuel Cardona; i el canonge arxiver, Josep Alanyà, van visitar el Centre de Restauració de Béns Mobles de Catalunya per fer seguiment dels treballs de consolidació i restauració. Van ser atesos per Josep Paret, tècnic responsable de la restauració d'escultura

en fusta, i van poder saludar els tècnics restauradors, entre els quals hi ha Voravit Roonthiva, qui va ser l'encarregat de dirigir els treballs de desmuntatge de les peces.

AGENDA

Del 28 al 29, reunió de delegats de Missions de la CET.

Dimarts 29, Tortosa, temple de la Reparació, a les 12 h, festa del beat Manuel Domingo i Sol.

Dimecres 30, Cañí, visita pastoral.

Dissabte 2, l'Ametlla de Mar, a les 11 h, celebració de la Mare de Déu de la Candelera.

Diumenge 3, la Salzedella, a les 12.15 h, Missa estacional. Festa de Sant Blai.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [He 9,15.24-28 / SI 97 / Mc 3,22-30]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc. □ **Lleida**: Sant Valeri, bisbe. Sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

29. ■ Dimarts [He 10,1-10 / SI 39 / Mc 3,31-35]. □ **Sant Feliu de Llobregat**: Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM). □ **Lleida**: Sant Tomàs d'Aquino d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc. □ **Tortosa**: Beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev. fund. dels Operaris diocesans (OD); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. ■ Dimecres [He 10,11-18 / SI 109 / Mc 4,1-20]. □ **Tortosa (ciutat)**: Santa Àngela de Mèrici, vg. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià Maria Wiaux, rel. La Salle; beat Sebastià Valfré, prev. congregació de l'Oratori.

31. □ Dijous [He 10,19-25 / SI 23 / Mc 4,21-25]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

FEBRER

1. ■ Divendres [He 10,32-39 / SI 36 / Mc 4,26-34]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates M. Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Dissabte [MI 3,1-4 (o bé: He 2, 14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: 2,22-32)]. La Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i

popularment la Candelera (pel ritu de la llum); Mare de Déu patrona dels cersers i dels electricistes, altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. ■ Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 3,4-5.17-19 / SI 70 / 1C 12,31-13,13 (o bé, més breu: 13,4-13 / Lc 4,21-30)]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, mrs. al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustiniana; beat Joaquim de Siena, rel. servita; beata M. Ana River, rel. germanes de la Presentació de Maria; beata Josefina Nicoli, vg., rel. congregació de la Missió i Filles de la Caritat; beat Nicolau Saggio de Longobardi, rel. PP. Mí-nims.

Diumenge III de durant l'any (C)

COMENTARI

Jesús ve a alliberar tots els oprimits

La primera lectura ens situa en el moment de la reconstrucció de l'Israel postexílic i la Llei hi juga un paper central: *Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom, homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei. És un moment d'una gran joia: Mengueu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat... No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.* La Llei del Senyor és motiu de joia; és un dia de festa per a gaudir de bons àpats, però també per a compartir el que tenim amb els nostres germans.

L'evangeli comença amb un pròleg on Lluc, diu a Teòfil (persona real o fictícia): *Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també he decidit escriure-t'ho en una narració seguida perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut.* Lluc sap molt bé de què parla en el seu evangeli.

Jesús —ens dirà Lluc— és aquell en qui es compleixen les Escripures: *Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.* Tot allò que escolta ven amb tanta atenció els jueus (en temps de Nehemies) es realitza plenament i total en Jesús de Natzaret. Però el seu missatge és clar: *L'Espirit del Senyor m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts, m'ha enviat per proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.* Aquesta és la seva missió, aquest és el seu evangeli, la seva «Bona Notícia»: l'alliberament de tots els oprimits del tipus que siguin. I sant Pau ens recorda que tots hem de treballar per fer realitat aquesta Bona Notícia: *Vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.* Perquè el cos no consta d'un sol membre, sinó de tots. Per això tots ens hem de sentir responsables que arribi a tothom l'alliberament que Jesús ha portat al món.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Nehemies (Ne 8,2-4a.5-6,8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdres portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la.

Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei. Esdres, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdres beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdres, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu», perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengueu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res, que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

► Salm responsorial (18)

R. *Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,12-30) (Versió abreujada)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos.

Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,1-4;4,14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut. En aquell temps, Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Espirit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava a les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Natzaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegué i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Espirit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la bona nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.»

► Lectura del llibre de Nehemias (Ne 8,2-4a.5-6,8-10)

En aquellos días, el día primero de mes séptimo, el sacerdote Esdras trajo el libro de la ley ante la comunidad: hombres, mujeres y cuantos tenían uso de razón. Leyó el libro en la plaza que está delante de la Puerta del Agua, desde la mañana hasta el mediodía, ante los hombres, las mujeres y los que tenían uso de razón. Todo el pueblo escuchaba con atención la lectura del libro de la ley. El escriba Esdras se puso en pie sobre una tribuna de madera levantada para la ocasión. Esdras abrió el libro en presencia de todo el pueblo, de modo que toda la multitud podía verlo; al abrirlo, el pueblo entero se puso de pie. Esdras bendijo al Señor, el Dios grande, y todo el pueblo respondió con las manos levantadas: «Amén, amén». Luego se inclinaron y adoraron al Señor, rostro en tierra. Los levitas leyeron el libro de la ley de Dios con claridad y explicando su sentido, de modo que entendieran la lectura. Entonces el gobernador Nehemías, el sacerdote y escriba Esdras, y los levitas que instruían al pueblo dijeron a toda la asamblea: «Este día está consagrado al Señor, vuestro Dios. No estéis tristes ni lloréis» (y es que todo el pueblo lloraba al escuchar las palabras de la ley). Nehemías les dijo: «¡Id, comed buenos manjares y bebed buen vino, e invitad a los que no tienen nada preparado, pues este día está consagrado al Señor. ¡No os pongáis tristes; el gozo del Señor es vuestra fuerza!».

► Salmo responsorial (18)

R. *Tus palabras, Señor, son espíritu y vida.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,12-30) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Pues todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu. Pues el cuerpo no lo forma un solo miembro, sino muchos. Pues bien, vosotros sois el cuerpo de Cristo, y cada uno es un miembro.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 1,1-4;4,14-21)

Ilustre Teófilo: Puesto que muchos han emprendido la tarea de componer un relato de los hechos que se han cumplido entre nosotros, como nos los transmitieron los que fueron desde el principio testigos oculares y servidores de la palabra, también yo he resuelto escribirte los por su orden, después de investigarlo todo diligentemente desde el principio, para que conozcas la solidez de las enseñanzas que has recibido. En aquel tiempo, Jesús volvió a Galilea con la fuerza del Espíritu; y su fama se extendió por toda la comarca. Enseñaba en las sinagogas, y todos lo alababan. Fue a Natzaret, donde se había criado, entró en la sinagoga, como era su costumbre los sábados, y se puso en pie para hacer la lectura. Le entregaron el rollo del profeta Isaías y, desenrollándolo, encontró el pasaje donde estaba escrito: «El Espíritu del Señor está sobre mí, porque él me ha ungido. Me ha enviado a evangelizar a los pobres, a proclamar a los cautivos la libertad, y a los ciegos, la vista; a poner en libertad a los oprimidos; a proclamar el año de gracia del Señor». Y, enrollando el rollo y devolviéndolo al que lo ayudaba, se sentó. Toda la sinagoga tenía los ojos clavados en él. Y él comenzó a decirles: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír.»